

naar det virkelig stillede sig saaledes, at der var ganske overordentlige Fordele for Statskassen at vinde ved et saadant System, men jeg er netop ved at undersøge dette Forhold kommen til den Overbevisning, at det ikke forholder sig saaledes. Af det statistiske Materiale, der foreligger for de ærede Medlemmer, ville De have seet, at Gjennemsnittet af Levealderen i Alffedens Dieblif er $58\frac{2}{3}$ Aar. Naar De nu ville tage de Principer, hvorpaa Selvpensioneringssystemet skulde være bygget, saa ville De see, at det, en Mand indtil sit 58de Aar kan have opsparret i Livrente, er en stor Ubetydelighed ligeoverfor den Pension, han vil være berettiget til at faae, idet det først er i de første Aaringer af 60 Aars Alderen, at Tilvæerten er nogenlunde betydelig. Vil jeg tage det Exempel, som af det ærede Udvalgs Fleertal er opstillet i Betænkningen, at en Mand faaer kongelig Ansættelse, naar han er $30\frac{1}{2}$ Aar gammel, saa vil han, selv om jeg følger det ærede Udvalgs Sæts, saa at han 10 Aar efter faaer en høiere Gage, og atter 10 Aar efter høiere Gage, for en Indbetaling af 1500 Rd. have erhvervet en Livrente, der i hans 60de Aar kun andrager 277 Rd. Det forholder sig altsaa ikke saaledes, at der derigjennem virkelig kan opnaaes nogen meget betydelig Fordeel for Statskassen — det er idetmindste det Resultat, hvortil jeg har maattet komme, — og de Fordele, der opnaaes derved, ere ikke forekomne mig at være stærke nok til at kunde overvinde de Betænk- ligheder, der fra andre Sider, ja ogsaa fra Statsstyrelsens Side, stille sig derimod. Det blev allerede forrige Aar haade af mig og enkelte ærede Medlemmer fremhævet, at et saadant System vilde foranledige ikke ubetydelige Administrationsudgifter. Selv om disse kunde formindskes noget ved at lade den hele Sag ordnes igjennem Livrenteanstalten, saa er det dog sikkert, at der alligevel vilde medgaae endeel Administrationsomkostninger, og det er ligesaa sikkert, at der vilde være Noget,

der lignede Omkostning, ved at lade det gaae igjennem Pensionscontoiret og derfra til Livrenteanstalten. Hvad der imidlertid har været et Moment af ikke liden Betydning i denne Sag, er, at det paa ingen Maade har været muligt at opnaae Overenskomst i Livrenteanstaltens Bestyrelse om at overtage hele den Risiko, som derefter vilde være at paalægge Anstalten. Der har kun været Enighed at opnaae om, at det ikke blot vilde være nødvendigt at foretage enkelte Forandringer i de nuværende Statuter for Livrenteanstalten, men at det ogsaa vilde være rigtigt at behandle alle disse Sager som en særlig Fond med særlige Tarifer, hvoraf naturligtviis følger, at Omkostningerne vilde blive ikke saa lidt større. Jeg trøer nu, mine Herrer, at de Grunde, jeg har tilladt mig at anføre for, at jeg har stillet mig ligeoverfor dette Spørgsmaal saaledes, som jeg har, ere tilstrækkelig retfærdiggjørende. Det staaer jo selvfølgelig Thinget frit for paany at optage dette Spørgsmaal, og hvis det kan lykkes at skaffe en Overenskomst tilveie mellem begge Rigsdagens Afdelinger derom, vilde det jo være insequent af mig, om jeg da vilde lægge nogen særlig Hindring i veien for, at en saadan Bestemmelse blev til Lov; men, mine Herrer, det er meget langt fra, at dette er Tilfældet, og saaledes som Sagen nu stiller sig for mig, kan jeg for mit Vedkommende ikke Andet end fravaade at optage dette Spørgsmaal paany.

Bale: Overfor det overordentlig store Materiale med Hensyn til Lønningsforholdene, som nu 3die Gang foreligger til Behandling, kan man sige, at det er med meget ubehagelige Følelser, at Thinget skrider til dette Arbejde. Der foreligger nemlig ikke paa nogen Maade, hvad jeg allerede forrige Aar tillod mig at beklage, for den lovgivende Myndighed, siden Friheden blev givet her i Landet, et Overblik over den hele Administrations forskjellige Grene, saaledes at den lovgivende Myndighed kunde have et Indseende med den egentlige indre